

Hart van de Luchtspiegeling

Hart van de Luchtspiegeling

Peter Kouwenberg

Uitgeverij Brave New Books
Amsterdam 2020
Bewerkte heruitgave
© Peter Kouwenberg

Omslag ontwerp en vormgeving
Ellen Schippers

Eerste druk
Uitgeverij de Veranda
Amsterdam 2015

ISBN 9789464058611

Deel 1

Suzanna

Sneeuw

Het was de dag na mijn dertigste verjaardag. Die ochtend was ik gebeld dat mijn gedichten niet uitgegeven zouden worden. Het was op de kop af een half jaar geleden dat ik mijn baan had opgezegd en had besloten al mijn tijd aan poëzie te wijden. Want ik was op zoek naar woorden die een opening zouden creëren waardoor ik kon ontsnappen aan de banale werkelijkheid, waar ikzelf dagelijks deel van uitmaakte. Ik hield van de ongerijmdheden in het leven en was ervan overtuigd dat ik met deze ongerijmdheden als schrijver zou kunnen doorbreken. Als ik me tenminste maar volledig aan het schrijven zou wijden. Om dat te kunnen, had ik geld gespaard en deze sabbatical genomen.

Maar er was nog een andere reden dat deze dag mij altijd is bijgebleven. Die dag waren rond het middaguur de eerste sneeuwvlokken gevallen. Weldra waren de straten met een witte laag bedekt. Ik besloot naar buiten te gaan. Traag dwarrelden de vlokken naar beneden. In een mum van tijd kwam de sneeuw tot boven mijn schoenen. Steeds moeizamer reden de auto's voort. De fietsers waren inmiddels afgestapt. Zij liepen met hun rijwiel aan de hand over de stoep, voor zover er tenminste nog een stoep te onderscheiden viel. Ik hoorde de sneeuw onder mijn voeten kraken. Al het andere geluid werd geabsorbeerd in de haag van vlokken om me heen.

Toen ik bij de hoek van de Elandsgracht en de Marnixstraat was, moest ik mijn voeten steeds hoger optillen om nog vooruit te kunnen komen. Tegelijkertijd moest ik oppassen niet op een verborgen obstakel onder de sneeuwlaag te stappen. Steeds langzamer kwam ik vooruit. Af en toe moest ik de vlokken van mijn jas en haren schudden om niet zelf in de sneeuw op te gaan.

Toen ik de Prinsengracht had bereikt, waadde ik zo traag door de dikke laag dat ik besloot in het café op de hoek te gaan schuilen. Binnen was het warm en vochtig van de dampende kleding. Er heerste de joviale sfeer van gestrande reizigers, die iedere vreemdeling met een vrolijke lach begroetten. Er was nog een plaatsje vrij aan de bar. Ik bestelde een jonge jenever en vroeg meteen aan de ober om pen en papier.

‘Hoe erg vindt u het dat u bent gestrand?’ Tussen zijn hangende wenkbrauwen en de wallen onder zijn ogen richtte de blik van mijn buurman - een jaar of 50 met een doorrookte stem - zich strak op de mijne.

‘Ik maak deze wandeling om inspiratie voor een gedicht op te doen.’ Ik had gehoopt hem met deze ontboezeming af te schrikken, maar in plaats daarvan schoof hij dichterbij. Zijn schouder raakte de mijne: ‘U bent dichter? Wat een toeval, ik ben juist naar een dichter op zoek!’

Daar keek ik van op, maar wie weet kende deze man nu juist de uitgever die ik nodig had. Ik keek naar buiten. De sneeuwstorm was gaan liggen. Mensen strompelden moeizaam over wat nu één witte vlakte was geworden. Ik krabbelde de zinnen die door mijn hoofd dwarrelden op papier en gaf het aan de man. Hij las aandachtig, ging tot mijn schrik rechtop staan en declameerde met gedragen stem:

Sneeuw

*Vorbij de opstand van de sneeuw
Ze heulde met de wind
Die haar weldra vallen liet*

*Onbeweeglijk
Liggen kristallen op de aarde neer*

*Wie nu nog doorloopt
Maakt geen stap meer ongedaan*

Even was het stil in het café, iemand slaakte een kreet, een ander sloeg met zijn vuist op tafel, maar al snel begon het geroezemoes opnieuw. Zie je wel, dacht ik, het is alleen een groot dichter als Neruda gegeven dat zijn gedichten hardop op straat worden gedeclameerd.

‘Niet slecht,’ zei de man, ... ‘maar zou u niet kiezen voor: Maakt geen stap nog ongedaan? ... maar ja, dat zijn details ... u vraagt zich natuurlijk af waarom ik me zo met u bemoei ... dat zal ik u vertellen: het heeft alles te maken met mijn dochter ... Suzanna ... ze is een paar weken geleden met haar zus op reis gegaan ... ze zijn naar Egypte gevlogen ... om kennis te maken met de bakermat van onze beschaving ... maar weet u ... na een bezoek ‘s avonds aan de tempel van Luxor is ze verdwenen en pas de volgende ochtend door haar zus gevonden ... ze was buiten bewustzijn ... niemand weet wat er is gebeurd en ook de politie heeft het uiteindelijk niet kunnen achterhalen.’

‘Maar ze heeft toch wel iets verteld toen ze bijkwam?’